

Dinginliğin Çokluğunu Yakalamak

yazı Büşra Soydemir

Gece yukarıdayken denizin sakinleşmesi ve dalgaların denizin üzerinde asılı kalması gibi zamansızlık ve mekansızlıkla temellenmeyi; üretiminde boyutları giderek dinginleşen, yalınlaşarak kütlesini karanlığından alan genç sanatçı "Aylin Zaptçioğlu" ile takibe almak mümkün.

2007 yılında Bologna Güzel Sanatlar Akademisi'nde aldığı eğitimin ardından, 2008 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü'nden mezun olan Aylin Zaptçioğlu; ilk kişisel sergisini 2011 yılında Evin Sanat Galerisi'nde açtı. Devamında yine Evin Sanat Galerisi'nde gerçekleşen kişisel sergilerini 2018 yılında Öktem Aykut'ta "İyi, Kötü, Sıcak, Soğuk" ve 2019 yılında x-ist'teki ilk kişisel sergisi "Bölünmüş Döngü" takip etti.

Bazen yalın olan bir görüntüyü anlatabilmek için gereken betimleme görüntünün çok ötesine geçer. Azın çokluğunu tarif ederken kalabalık görünen ama cümle akışındaki varlığından vazgeçilemeyecek kadar kelime gerekir tarifi tamamlayabilmek adına. Aylin Zaptçioğlu'nun eserlerinin betimlemesi de, sanatçının üretimlerinin kurgusu zamanla dinginleşerek çokluğa eriştiği için zamandan, mekandan bağımsız ve daha duyguya dönük görünen bir çok farklı kelimenin varlığıyla anlam kazanabiliyor.

Aylin Zaptçioğlu'nun sezgisel olarak betimlenebilecek işlerinde kendini beslediği konu doğa, insan ve bu iki başlığın kendileri ve birbirleriyle kurduğu diyalog. Sanatçının her biri kendi duygularının dışavurumu olan eserleri; Aylin'in kimliği kadar, bir yandan doğaya atfettiğimiz insani kimliği, bir yandan bizim baktığımız

yansıttığımız algımızı okuma fırsatı veriyor. Manzarasında hem aydınlık hem karanlık olan hem güvenli hem tekensiz alanlar yaratan resimleri, izleyicide hangi tarafa dokunuyorsa duygusunu o bölümden alıyor.

Tuval üzerine yağlıboya resimlerin yanında, kağıt ve karışık tekniğin olanaklarını deneyen sanatçı aynı zamanda farklı malzemelerle üç boyutlu eserler de üretiyor. Yaptığı baskı resimlerde gravürün teknik ve disiplinin adım adım ilerleme ve bunun getirdiği kontrolçülüğe rağmen tesadüfe açık olma durumu, Zaptçioğlu'nun üretimlerinin evrilişinde de keyifle izleniyor. İnsanın kendisiyle, doğayla ve doğa karşısındaki konumuyla kurduğu diyaloglar; her diyalogun temellenmeye ihtiyaç duyduğu ilişki kavramı ve her ilişkinin özünde taşıdığı değişkenlik faktörü, cismini her daim hassas kantarda bulan ve bu sebeple de bir türlü sabitlenemeyen dengeler zamansızlaşarak ve mekansızlaşarak Aylin Zaptçioğlu'nun üretimlerinde izleniyor. 2020 yılının bize getirdiği içe dönme, var olan olanaklarla ilerleme durumu sebebiyle sanatçının özellikle son sergisindeki üretimleri çoğunlukla kağıt işler üzerinden kurgulanıyor. Esasen bu durum sanatçının üretimle-

DINGINLIGIN ÇOKLUGUNU YAKALAMAK

Yayın Adı : L'officiel Art
İli : İstanbul

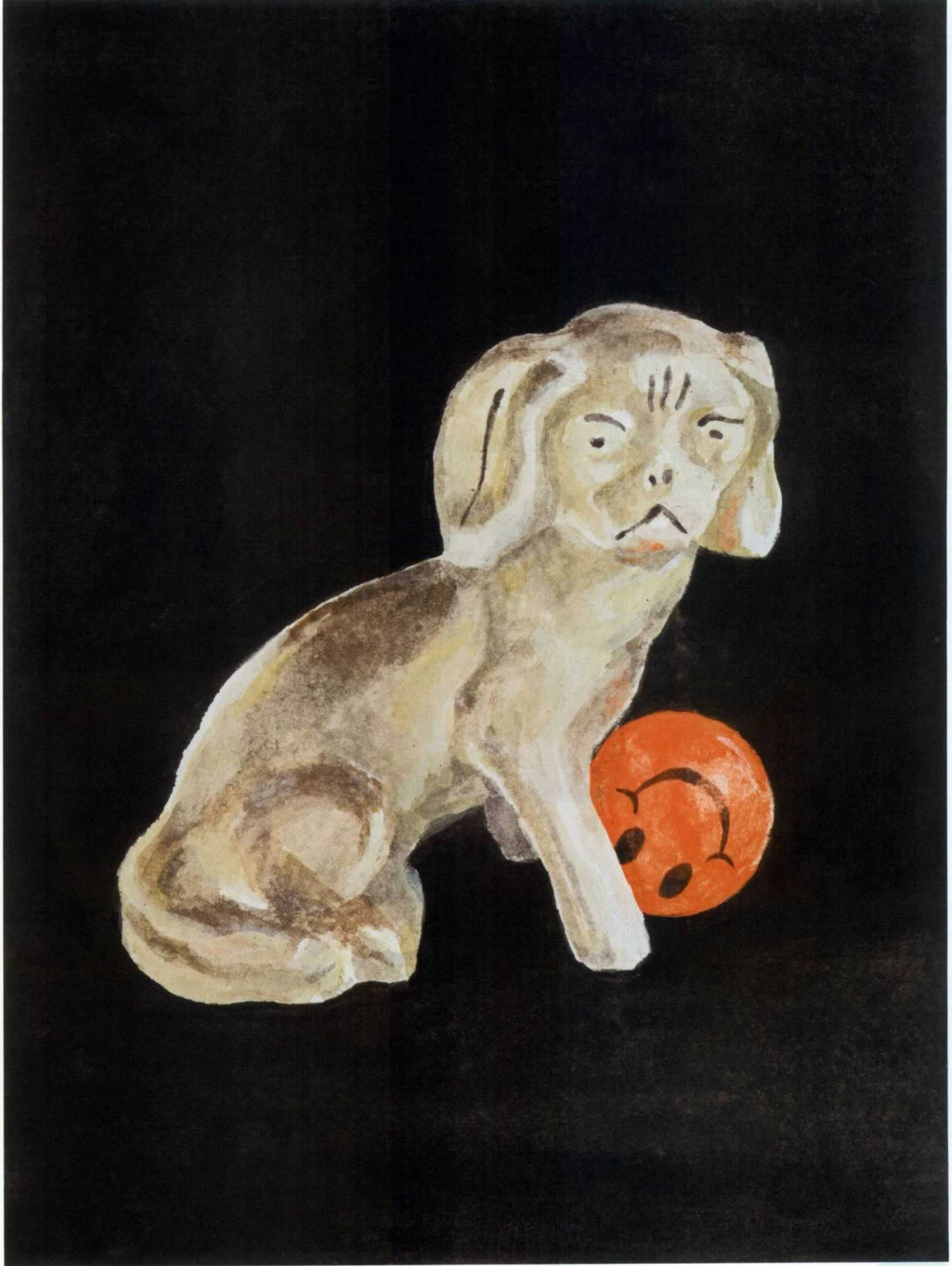
Periyod : 3 Aylık
Sayfa : 134

Tarih : 01.01.2021
Tiraj : 0

2/3

L'OFFICIEL ART

N°02

140

N°02

L'OFFICIEL ART

Aylin Zaptçioğlu eserlerinde karışık teknik kullanıyor.

rinin konu, boyut ve malzeme gibi birçok başlıkla minimalleşmesine kapı aralıyor.

Geçtiğimiz günlerde OMM, "Günün Sonunda" isimli sergiyle yeni sezonuna başladı. Dünya kaynaklarının gezegenin kendi akışı yok sayılarak insan kar ve konforu için kullanılmasının yarattığı tehdide ve kolektif geleceğimizde bizi korkutan ihtimallere odaklanan sergide Aylin Zaptçioğlu'nun da bir eseri izleyiciyle buluşuyor. Esasen ilhamını Ursula K. Le Guin'in "Dünyaya Orman Denir" kitabından alan bu sergide, Zaptçioğlu'nun yer aldığı eser, sanatçının 2016 yılında tamamladığı "Hayvanat Bahçesinin Son Günü". Aylin Zaptçioğlu, "Hayvanat Bahçesinin Son Günü"nde doğayla olan ilişkisinde yaptığı seçimlerin bilincinde olan ve bu farkındalıkla hareket eden insanlarla, kişisel çıkarları uğruna doğayı bilinçsizce tüketen ya da bu duruma kayıtsız kalan insanların arasındaki ayrımı konu ediyor; Ursula K. Le Guin'in de kitabında aksinlediği gibi.

Bosch'un "Dünyevi Zevkler Bahçesi" eserinin orta panelinin bize sunduğu figürler, hayvanlar ve meyvelerin anlattıkları gibi Zaptçioğlu'nun "Hayvanat Bahçesinin Son Günü" isimli yapıtı da resimdeki öğelerin arasında var olan kaostan doğan yeni başlangıçlara yani dünyaya bakıyor. Bosch'un triptiğinin sol paneli cennet, sağ paneli cehennem kurgusundayken, bu triptiğin akışı gibi Zaptçioğlu'nun eserlerinde de zamanla aydınlık giderek kendini sezgisel bir karanlığa bırakıyor. Aylin Zaptçioğlu'nun ironik bir dille

insanın kendini doğa karşısında konumlandığı yeri ve çevreyle kurduğu ilişkiler ağını ele alması, sanatçının ilerleyen dönem üretimlerinde de yalınlaşarak süregeliyor. Yıllar içinde zamanla sakinleşen, yalınlaştıkça öfkelenen kompozisyonlar sanatçının üretimlerine konu oluyor.

Aylin Zaptçioğlu'nun yedinci ve x-ist'teki ikinci kişisel sergisinde yer alan üretimleri de doğanın güçlü faktörü hayvanlar; hayvanlara insanların atfettiği anlamlar ve bu anlamları onlara kendi ifadelerini vererek kurgulamakla alakalıydı. Sergi sanatçının pratiğindeki çeşitli üretim teknikleriyle birbirine bağlı serileri bünyesinde topladı. Örneğin, mürekkep, guaj ve suluboya kullanarak karışık teknikte ürettiği eserlerde giderek karanlıklaşan planlara kendi koleksiyonundaki hayvan biblolarını resmeden Zaptçioğlu, insanoğlunun doğayı anlama kaygısı, doğayı anlamlandırma ve ona yakınlaşma çabasında doğayı kendiyle benzeştirmesi, doğayı kendi hayat akışına oturturken olduğundan farklı bir hale bürüyerek alanına dahil etmesini irdeliyor. Gravür tekniğini kullandığı üretimlerde de doğa konusu, kadın kimliğinin tabiatı yaşama ve hissetmeye sunduğu elverişli zemin üzerinde tezahürünü buluyor. Sanatçının her zaman yakınında gezindiği sembolizm ve Doğu felsefesi de bu baskılarda yerini alıyor. Üretken sanatçı Aylin Zaptçioğlu'nun üretimlerini takibe almak; sanatçının hem kendi doğası, hem de yarattığı doğa kurgularıyla yaşamın dönüşüm halinde olma durumuna dair farkındalık sağlıyor.

FOKUS

141